

Sygn. akt VI U 2188/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 28 maja 2013 r., znak: (...)

w sprawie: K. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu K. W. prawo do emerytury od dnia (...)
- 2) zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,
- 3) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2188/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu K. W. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach wskazując w uzasadnieniu tych decyzji, że powód na dzień (...). osiągnął staż sumaryczny (...) lat, (...) rok i (...) dni ale nie udowodnił wymaganego 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczonemu zaliczono okres (...)lat, (...) miesięcy i (...)dni pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od tej decyzji powód wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury oraz przesłuchanie świadków na potwierdzenie charakteru jego pracy w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od (...) r. do(...)r. w charakterze maszynisty ciężkich maszyn budowlanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. W., urodzony (...), zatrudnił się w Przedsiębiorstwie (...) w B. z dniem(...) i pracował tam do (...)r. jako maszynista sprzętu ciężkiego. Początkowo pracował jako pomocnik maszynisty a następnie uczestniczył w kursie maszynistów ucząc się obsługi spycharki. Od (...)r. do końca zatrudnienia pracował jako operator spycharki (...). Ubezpieczony jako maszynista spycharki pracował przy budowie dróg, przy zasypywaniu wykopów, odpychaniu ziemi od koparek a zimą przy odśnieżaniu. Taką pracę wykonywał codziennie, w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej 8 godzin dziennie. Razem z powodem pracowali w Przedsiębiorstwie (...) w B. świadkowie M. K., J. B. i M. M.. Pracownikom wydawano w trakcie zatrudnienia posiłki regeneracyjne. W świadectwie pracy, które otrzymał ubezpieczony od pracodawcy wpisano, że wykonywał on pracę pomocnika maszynisty s.c. i maszynisty s.c. (...) otrzymał świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach od przechowawcy akt, które potwierdzało, że ubezpieczony wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych.

dowód: umowa o pracę, świadectwo pracy w aktach osobowych ubezpieczonego, i świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w aktach rentowych, zeznania świadków M. K. k(...), J. B. k. (...) i M. M. k(...) , ubezpieczonego k(...)

Ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę (...) r.

dowód: wniosek w aktach rentowych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów w aktach osobowych i rentowych powoda, których prawdziwości strony nie kwestionowały oraz zeznań świadków i powoda. Zeznaniami świadków M. K., J. B. i M. M. Sąd dał wiarę, bowiem pracownicy ci pracowali razem z powodem, ich zeznania oparte na własnych obserwacjach były zgodne ze sobą, spójne z zeznaniami powoda i znajdowały potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Zeznaniami ubezpieczonego, które korelowały z zeznaniami świadków Sąd dał więc również wiarę.

Sąd dokonał następnie oceny ustalonego stanu faktycznego w kontekście przepisów art.184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z treścią art. 184. ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ubezpieczonym urodzonym po dniu (...)r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.(art. 184 ust. 2)

Zgodnie z treścią art.32 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy -ubezpieczonym urodzonym przed dniem (...)r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet.) W myśl ustępu 2 art.32 cytowanej ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za

pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Przepisy rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r, które nadal zachowały swoją moc na warunkach określonych w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Niemniej jednak należy wskazać, iż w przypadku, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczeń potwierdzających okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach z przyczyn od siebie niezależnych, art. 472 i 473 k.p.c. umożliwiają ustalenie tych okoliczności w drodze postępowania odwoławczego przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z powołanymi przepisami w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych każdy fakt mający wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Zaliczenie nieudokumentowanych, spornych okresów pracy w szczególnych warunkach do stażu pracy uprawniającego do wcześniejszej emerytury wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych. Nie ulega wątpliwości, że w postępowaniu o świadczenie emerytalno-rentowe dopuszczalne jest – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z 27 maja 1985 r. (III UZP 5/85, LEX nr14635) – przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy z powodu jego likwidacji lub zniszczenia dokumentów dotyczących zatrudnienia.

Okres pracy w warunkach szczególnych można również ustalić w postępowaniu sądowym na podstawie akt osobowych pracownika.

W myśl § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W załączniku do tego rozporządzenia – wymieniającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego w wykazie A, dziale V pkt 3 jako prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, wymieniono prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Skoro materiał dowodowy zgromadzony zgodnie z wnioskami stron niezbicie wykazał, że ubezpieczony w okresie od (...)r. do (...) w Przedsiębiorstwie (...) w B. faktycznie pracował jako maszynista spycharki i wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace wymienione w punkcie 3 działu V wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 27.02.1983 r., to uznać należało, że okres ten winien zostać zaliczony jako okres pracy w szczególnych warunkach o którym mowa w art. 32 i 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Okres ten wraz z zaliczonym już przez organ rentowy okresem (...)lat,(...) miesięcy i (...) dni, przekracza wyznaczony niezbędny limit 15 lat pracy i upłynął do dnia (...), co oznacza, że powód spełnił warunek posiadania stażu w szczególnych warunkach, wymagany przepisem art. 184 cyt ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał powodowi, który wiek 60 lat ukończył (...). prawo do emerytury właśnie od tego dnia (art.100 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art.98 k.p.c. (punkt 2 wyroku).

W punkcie 3 wyroku Sąd orzekł o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie art. 118 ust.1a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS. Stosownie bowiem do art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji; organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia, okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. W myśl zaś § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) środkiem dowodowym, stwierdzającym okresy zatrudnienia, są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia (ust. 1); jeżeli pracownik ubiega się o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty (ust. 4). Skoro więc w toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony nie przedstawił właściwych dokumentów wystawionych przez pracodawcę, a okresy pracy w warunkach szczególnych udowodnił także m.in. zeznaniami świadków, to organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za wydanie błędnej decyzji odmawiającej prawa do emerytury, albowiem nie mógł przeprowadzić tych właśnie dowodów w trakcie prowadzonego przez siebie postępowania administracyjnego.